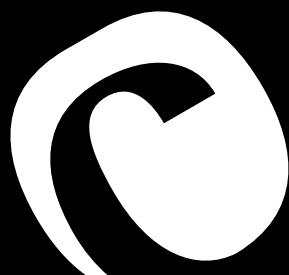

2,00€

núm. 63
febrer
novembre
2014

culturàlia

Revista cultural de Tàrraga

Sales nobles de Cal Perelló

4 actualitat
Premis Culturàlia 2014

12 entitat
Cambra de Comerç
de Tàrraga

16 entrevista
Pere Aumedes,
Circuit Urgellenc

Antoni Palou

Editorial

Transversalitat

La tardor i la caiguda de la fulla tapissa les nostres places i carrers, si bé la bonança encara no ens deixa, aquest estiu de 2014 va venir tard i com encara s'hi troba bé, no ens vol deixar... De l'estiu cap aquí, a Tàrraga es nota quelcom diferent, sembla que les coses canvien al menys en el sector del lleure, en tenim proves fefaents, us en diré algunes només: Els cinemes Majestic decideixen continuar a la nostra ciutat (han tancat a Balaguer, Cervera i Mollerussa) i digitalitzen les dos sales de projecció; l'oferta de restauració actualment és de nivell, pots triar més de 6 o 7 restaurants per gaudir d'un àpat de nivell, amb creacions pròpies, tradicionals i d'autor; les terrasses s'han revitalitzat, sobretot la de l'Ateneu on pots gaudir d'una bona conversa, sense presses i en un entorn agradable; els establiments tradicionals mantenen el seu status, penseu només en "la Jijonenca" on es pot tastar la millor orxata de Lleida (a la capital recentment han tancat l'establiment centenari), i no em vull deixar a d'altres que en el breu espai d'una editorial no puc donar cabuda, però que tot plegat, configura una pujança i un bon ambient que han tornat a situar

a Tàrraga on tenia que estar, podent gaudir d'un bon sopar, un bona orxata i una bona copa en qualsevol dels seus múltiples establiments, i sense sortir de casa. Com podreu comprovar, els premis Culturalia d'aquesta edició presenten moltes novetats, la principal: L'obertura de la gala als targarins que podran presenciar l'acte gratuïtament, i els que ens vulguin acompanyar després, per un preu més reduït que en les altres edicions, podran gaudir d'un sopar-lunch a peu dret; i parlem de transversalitat, perquè en aquesta nova edició hem buscat la col·laboració, la complicitat i ajut de totes les entitats targarines, col·labora directament l'Ajuntament i la seva regidoria de Cultura, i ens han ajudat activament l'Ateneu, Guixanet, l'Agrat i el Patronat de la Fira del Teatre, que en conjunt han influït decisivament en el format dels nous premis, tot des de la base d'aquesta rica societat civil que tenim a la ciutat, conjurant-nos per fer dels premis Culturalia, els premis de Tàrraga, oberts a la ciutadania i projectant els nostres valors a tot el territori. Confiam en què us agradin, tenim la cita el dissabte dia 15 de novembre, us esperem a tots! 🍷

sumari

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen l'opinió de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

2 editorial Transversalitat	3 notícies	4-6 actualitat XV Premis Culturalia	7-11 memòria històrica Les Sales Nobles del Museu Comarcal de l'Urgell
12-14 entitats Cambra de Comerç de Tàrraga	15 activitats Maridatge de cultura i natura	16-17 entrevista Pere Aumedes	
18-21 rutes Vall de Cellers Conesa Montblanc	22 la cuina cinema música llibres	23 memòria històrica Centre Comarcal de Cultura de Tàrraga (II)	

culturàlia
Revista cultural de Tàrraga
Núm. 63 | febrer-novembre 2014

Direcció
Antoni Palou
Centre Cultural de Tàrraga

Directora executiva
Roset Torruella

Redacció i correcció
Laia Pedrós

Disseny i publicitat
Cristina Castells

Fotografia
Laia Pedrós
Josep M. Martí Carnicer

Col·labora
Antoni Palou
Pep Vall
Josep M. Martí Carnicer
Montserrat Florenza

Edició i màrqueting
Informació de Comarques, sl
Av. Catalunya, 65 < Tàrraga
Tel. 973 50 18 78
redaccio@comarquesdeponent.com
www.comarquesdeponent.com

Dipòsit legal: L-1528/98

Text i fotografia: Josep M. Martí Carnicer i Laia Pedrós

Ofrena floral del Centre Cultural per la Diada

El Centre Cultural de Tàrraga, juntament a una trentena d'entitats locals i diversos partits polítics, va participar el passat 11 de setembre a l'acte institucional de la Diada. Després de fer la corresponent ofrena floral al monument de l'Onze de Setembre que hi ha a la plaça de Rafael Casanova, el president del Centre Cultural, Pep Vall, va demanar que "el poble pugui expressar-se lliure i democràticament a les urnes sobre el seu futur el proper 9 de novembre".

Un dels moments emblemàtics de l'acte fou el lliurament a l'alcaldesa de la ciutat, Rosa Maria Perelló, per part de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) de les cartes de compromís d'una seixantena d'associacions de Tàrraga donant suport a la consulta del 9-N. També van entregar un segon document que testimonia el suport a la consulta per part de 14 dels 17 regidors de l'arc consistorial targari. La trobada es va tancar amb el cant de l'himne d'Els Segadors amb la Coral Bona Nova.

A la plaça de Rafael Casanova, on de forma permanent oneja una estelada, el dia 11 a les 10 del matí s'hi va aplegar un nombrós públic que va pronunciar crides de "Visca Catalunya lliure" i "Independència".

Unes 200 persones gaudeixen del teatre musical 'Nachthexen, les Bruixes de la Nit'

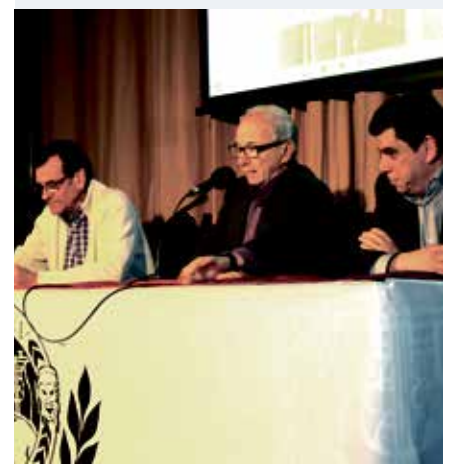
Unes 200 persones van gaudir el passat diumenge 8 de juny de l'obra de teatre musical *Nachthexen, les Bruixes de la Nit* que va interpretar al Teatre Ateneu de Tàrraga la jove companyia Teatre Nòmada de Lleida formada per alumnes de l'Aula de Teatre de la capital del Segrià. Es tracta d'un musical, escrit i dirigit per Gabriel Solans i Ares Piqué, centrat en la història real del regiment 588 de bombardeig nocturn de l'exèrcit rus, conegut com "les Bruixes de la Nit", un grup de dones que van resistir la invasió nazi durant la Segona Guerra Mundial, lluitant amb els seus avions.

L'entrada a l'obra fou gratuïta per als socis del Centre Cultural, ja que l'activitat estava finançada per l'entitat.

Val a dir que *Nachthexen, les Bruixes de la Nit* va ser estrenada al novembre de l'any passat en el marc de la Mostra de Teatre de Lleida i ja s'ha representat a diverses localitats de la demarcació on en general ha tingut molt bona acceptació.

El Centre Cultural presenta el nou web

El Centre Cultural de Tàrraga va presentar el passat 6 de març la seva pàgina web amb la qual pretén iniciar una nova etapa per tal d'informar millor als seus socis sobre la història del centre així com de les nombroses activitats que l'entitat organitza durant l'any entre les quals hi ha excursions, maridatge de cultura i natura, entre d'altres.

L'adreça de la pàgina web és www.culturaltarrega.org i el nou correu electrònic de l'entitat: centre@culturaltarrega.org.

Premis Culturàlia 2014

Text: Antoni Palau

Fotografia: Marc Andreu i Josep M. Martí Carnicer

Presentem els nous premis Culturàlia, la 17a edició presenta un gir de 180 graus, obrint definitivament els guardons als ciutadans de Tàrrrega, els premis s'obren a la ciutat en un acte públic que tindrà un nou escenari: El teatre Ateneu.

L'entrada a l'acte serà gratuïta, tothom podrà presenciar la gala en directe sense necessitat d'abonar el tiquet del sopar necessàriament, però el sopar no hi faltirà, el farem després de l'acte pels qui ens vulguin acompanyar i canviant el format, passant a un sopar-lunch, que es servirà a peu dret (però també hi haurà cadires per qui vulgui...) i en les instal·lacions del local dels socis de l'Ateneu, al costat del teatre, reduint el preu i mantenint la qualitat, podent treure els tiquets com sempre, amb reserva prèvia a la Cistelleria Grau.

Les novetats no acaben aquí, hem confiat la direcció de la gala a dos presentadors, a la Iolanda Santiveri i al Marc Andreu, amb música en directe dels Perifèrics, i un disseny de l'escenari obra de l'escenògraf Llorenç Corbella. Suprimim els parlaments o glosses de presentació dels premiats, per una presentació audiovisual, més activa, més actual i que donarà un nou dinamisme a l'acte.

No mancarà l'emoció en la gala, els premiats continuaran dirigint-se al públic i podran comunicar tot el que pensin, sentin i tinguin a bé participar-nos.

Més novetats, hem confiat a l'artista de forja targarí Josep Castellana el format dels nous guardons, que seran sempre iguals per a cada edició, en un intent de mantenir una marca i una imatge dels premis d'ara en endavant; el guardó és una peça de forja, de bronze, creació original de l'autor que simbolitza la cultura: Una noia pensant amb un llibre obert, creativitat i obertura.

Som conscients de que els canvis han de millorar la gala, obrint un nou camí dels premis, i com en tot recorregut, també cal agrair les col·laboracions d'anteriors edicions, des de l'Hostal del Carme que amb La Granja i el seu equip han aportat sempre la seva acurada restauració, a l'Escola d'Arts i Oficis que cada any han dissenyat el guardó amb molta originalitat i creativitat, al Josep Castellà i els seus col·laboradors que han presentat l'acte amb professionalitat i rigor; i alhora, donem la benvinguda doncs als nous col·laboradors, en aquesta transversalitat a que es referia l'Editorial de la nostra Revista. Busquem i sembla que hem trobat, la complicitat i la col·laboració de la rica societat targarina en l'organització d'aquests nous premis Culturàlia, que han de ser els premis de la ciutat de Tàrrrega i dels seus ciutadans.

Els guardons d'aquest any són cinc. Concretarem el que ha considerat el Jurat en ordre al seu atorgament; en quan al guardó a la persona, s'ha valorat la seva trajectòria social, humanitària i professional del premiat; respecte del comarcal, la tasca cultural de recuperació i conservació del patrimoni, difusió i recerca; en quant al guardó de l'artista, s'ha valorat la trajectòria social i professional del premiat, tenint en compte a més que ha exercit la seva actuació fora de Tàrrrega, raó per la qual també s'anomena al premi com "targarí fora vila" per raó de la seva actuació i residència actual, lluny de la ciutat però alhora a prop, reivindicant-la sempre; en quan al guardó a l'Entitat, s'ha valorat la història, el compromís humanitari amb la gent gran i

el servei que l'entitat i el seu personal ha prestat als seus residents i a la ciutat en general; i finalment, el guardó intercomarcal, d'àmbit nacional, el compromís social i amb el país, i la divulgació i defensa dels valors nacionals i la seva professionalitat.

Aquest any, el Jurat, format per membres del Centre Cultural de Tàrraga, de l'Ajuntament de Tàrraga, i pels presidents del Consell Comarcal de l'Urgell i de la Cambra Oficial de Comerç de Tàrraga, ha decidit concedir els següents premis a:

Jordi Castellà i Gené (a la persona)

1973 cursa especialitat de toco-ginecologia i obstetrícia a la Casa Provincial de Maternitat - Institut de Maternologia de Barcelona. L'any 1974 inicia el seu servei de medicina al llavors Casal d'Avis de Tàrraga, posteriorment Casal de Gent Gran, durant vint-i-set anys, diàriament de dilluns a divendres, de manera ininterrompuda fins l'any 2001.

A primers de setembre de 1978, entra a formar part del corpus de metges de la Seguretat Social, i finalment, el 1984 estableix la seva pròpia consulta privada, que combina amb la dedicació a la sanitat pública, arribant a tenir al seu càrrec ni més ni menys que unes quatre-mil de les anomenades "cartilles" de la Seguretat Social.

Al llarg d'aquests anys fou també metge de la Clínica l'Aliança, fins al moment de la seva jubilació, així com de l'Agrupació Mútua del Comerç i de la Indústria i nombroses mútues. Va impartir també moltes xerrades, conferències, cursets prematriomials, etc, que impartí.

Com a bon apassionat de l'esport en general i persona implicada amb la seva ciutat per tradició familiar, fou durant 27 anys, i de manera desinteressada, metge de la Unió Esportiva Tàrraga. L'any 1996, amb l'ascens a Tercera Divisió del Club targarí, se'l nomenà metge de la Federació Catalana de Futbol.

Desinteressadament també ha col·laborat amb altres entitats esportives de la ciutat com l'escola de Futbol Base, el Club Ciclista Tàrraga, o el Club de Futbol Sala Tàrraga.

Un total de 37 anys de carrera mèdica ininterrompuda dedicada als seus pacients, fent de metge, i també, quan ha estat necessari, d'amic i de persona de confiança. Ha tingut el goig i el privilegi de visitar fins a tres generacions de moltes famílies targarines. Jordi Castellà ha tingut una carrera caracteritzada per la professionalitat, la discreció i l'honestedat pròpies de qui ha d'estar al servei dels altres. Una dedicació absolutament vocacional des de sempre.

Jordi Castellà i Gené (Tàrraga, 19 de desembre de 1942). Des de ben petit destaca en el món acadèmic i també en l'esportiu. El 1971 es llicencià en Medicina i Cirurgia a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona. Després d'un període de pràctiques a l'Hospital del Sagrat Cor de Barcelona, el destí volgué que tornés a la seva ciutat natal, a Tàrraga.

L'any 1972 començà a treballar a les ordres del doctor Josep Domingo i Mas, metge traumatòleg i director de la Clínica del Carme de Tàrraga (l'edifici és actualment l'Hotel Pintor Marsà). El

Amics de l'Arquitectura Popular (comarcal)

ja desaparegut arquitecte Josep Mora, i a la sessió de clausura es va arribar a diverses conclusions entre les quals destacà la necessitat d'inventariar i popularitzar el patrimoni rural tradicional, i d'incidir en la seva valoració oficial. Així es va crear l'associació "Amics de l'Arquitectura Popular", amb la finalitat de protegir i ressaltar aquest important patrimoni, coordinant els projectes necessaris per fer-ho realitat.

L'associació Amics de l'Arquitectura Popular amb catorze anys de camí, pretén reunir a aquelles persones interessades en la temàtica i preservació de l'arquitectura rural tradicional: cabanes, marges, pletes, pous de gel, pous, aljubs... Ubicada a les terres de Lleida,

concretament a la Segarra i a l'Urgell, realitza periòdicament trobades i cursets amb l'objectiu d'estudiar, donar a conèixer i recuperar l'arquitectura rural tradicional, una "arquitectura sense arquitecte", en la qual prevalen els materials naturals, locals, les formes més lligades a la climatologia i l'entorn, construccions que porten impreses la història dels pobles i dels costums dels seus habitants; un reflex viu dels nostres ancestres culturals. També promou la realització de concursos de reparació i millora d'aquestes edificacions per tal de conscienciar als propietaris de la importància d'aquest patrimoni, actualment menystingut i en perill de desaparició.

Estudiosos de les construccions rurals tradicionals. Aquesta arquitectura humil, oblidada dels tractadistes d'art però no per això menys important i, moltes vegades, de gran interès constructiu i de marcat enginy. L'any 2000 es va celebrar a les Pallargues (la Segarra) el primer curset d'arquitectura popular impulsat pel

La Fundació Residència de la Gent Gran Sant Antoni té una història de 700 anys. Els orígens els trobem al 1315, amb la vinguda de l'ordre dels Antonians per fer-se càrrec de les atencions hospitalàries de Tàrrrega, obra que van regentar fins el 1787. Llavors va adquirir el nom d'Hospital de Pobres de Jesucrist. Va ser l'any 1827 quan la comunitat de germanes carmelites de la Caritat per primer cop, amb la seva fundadora, Jo-

Fundació Residència Sant Antoni de Tàrrrega Hospital Pobres de Jesucrist (a l'entitat)

aquima de Vedruna al capdavant, van gestionar les atencions dels malalts. Després de la guerra civil va arribar la comunitat de les Carmelites missioneres i fins el 2001 van ser les que van dur a terme una tasca assistencial i hospitalària amb serveis d'obstetrícia. Més endavant el servei fou exclusiu per a la gent gran. Després ja va arribar la direcció del centre més professionalitzada i laica de la mà d'Imma Grau i Rosa Castelló i ja és a partir del 2003 i fins a data d'avui la directora n'és Gemma Asensio. El centre compta amb 45 professionals que garanteixen l'atenció a la persona gran les 24 hores del dia. La Fundació està gestionada per una junta de patronat de la qual n'és presidenta l'alcaldesa Rosa M Perelló i Escoda, i vice-

president, el rector Josep Mª Vilaseca i Ribalta, també en formen part vuit patrons més. Moltes persones han dedicat molt temps i esforços perquè fos un centre de referència, un destacat n'és Magí Mateu i Argelich. La residència Sant Antoni està ubicada en un edifici d'estil barroc que ha sofert diverses ampliacions i transformacions, fins arribar a ser la residència actual. Actualment és un establiment de serveis socials amb servei de Residència Assistida i Centre de Dia. El centre presta servei d'acolliment residencial des d'una vessant integral i té una capacitat de 73 llits. A banda d'això des d'un temps ençà ofereix servei de Centre de Dia amb una capacitat de 20 places.

Josep M. Ganyet i Cirera (targarí fora vila)

Josep Maria Ganyet i Cirera (Vic, 1965). Enginyer informàtic català, llicenciat per la Universitat Autònoma de Barcelona el 1988, especialista en intel·ligència artificial. Inicià la seva carrera professional amb IBM i Deutsche Bank en disseny d'interacció humana. El 1994 fundà la seva primera empresa a Internet, Ars Virtualis. Paral·lelament, és professor de nous mitjans als estudis de Comunicació

Audiovisual de la Universitat Pompeu Fabra. Col·labora a El món a RAC 1 i Barcelona TV. El 5 de desembre del 2012 creà la campanya Keep Calm and Speak Catalan, basada en el conegut cartell Keep Calm and Carry On, en contra del projecte de reforma educativa emprès pel Ministre d'Educació del Govern d'Espanya, José Ignacio Wert.

Mònica Terribas i Sala (intercomarcal)

Mònica Terribas i Sala (Barcelona, 16 de gener de 1968). Periodista i professora titular del Departament de Periodisme i de Comunicació Audiovisual de la Universitat Pompeu Fabra. En l'àmbit de la pràctica professional, des del setembre del 2002 fins al maig de 2008 va conduir l'informatiu *La Nit al Dia*, que també dirigia des de 2005.

Des del juny de 2008 al maig de 2012 va ser directora de Televisió de Catalunya. Més tard, l'agost de 2012 es va incorporar al diari Ara com a consellera delegada i editora. Des d'agost de 2013 dirigeix i presenta *El matí de Catalunya Ràdio*. Llicenciada en Ciències de la Informació per la UAB i Doctora per la Universitat d'Stirling (Escòcia) on va realitzar la tesi doctoral becada pel British Council i La Caixa. Allà, va llegir la tesi: "Televisió, esfera pública i identitat nacional". Ha rebut el Premi Nacional de Cultura de Periodisme de la Generalitat (2003), Premi Serrat i Bonastre de televisió del Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya (2002), distinció del Premi Ciutat de Tàrrrega de Comunicació (2003), Premi

de l'Associació Espanyola de Professionals de Ràdio i Televisió (2003), Premi Zapping al millor programa informatiu i Premi Zapping a la millor conductora d'informatius (2004), Premi de Comunicació Universitat Ramon Llull (2004), Premi 1924 de Comunicació Audiovisual, concedit per Ràdio Associació de Catalunya (2004), Premi Òmnium Cultural al millor programa de televisió (2005), Premi Ciutat de Barcelona de televisió (2006) i Premi Quim Regàs de periodisme (2009). Ha estat Vicedegana dels Estudis de Periodisme (2000-2004) i ha col·laborat periòdicament a la revista especialitzada en mitjans de comunicació: Comunicació 21 i a El Periódico de Catalunya.

m

memòria
històrica

culturàlia

7

Text: Josep Maria Planes i Mònica Piera Miquel
Fotografia: Ajuntament de Tàrrrega, Museu Comarcal i Laia Pedrós

Les sales nobles de Cal Perelló, nou atractiu turístic de Tàrrrega

LES HAN MUSEÏTZAT I ES PODEN VISITAR

m memòria històrica

INTRODUCCIÓ HISTÒRICA

Cal Perelló, al carrer Major de Tàrraga, es va formar durant els anys vuitanta del segle XVII amb la unió de tres cases en una. La persona que va adquirir les tres cases –dues de les quals, segurament molt degradades– i va encarregar les obres va ser Francesc de Perelló i Guiu, un potentat natural de l'Ametlla de Segarra que estava en procés d'ennobliment i que es volia instal·lar a la capital urgellenca per lluir el seu prestigi. Casat amb la noble segarrenca Raimunda Roger de Llúria i de Çaportella, molt més jove que ell, en Perelló era un home fet a si mateix. Orgullós, ambiciós, autoritari, imperatiu, polèmic, obsessionat pels diners i l'èxit social, pledejador fins a un grau superlatiu, aquest fill de pagesos es va passar tota la vida negociant, fent inversions i adquirint terres, fins a esdevenir un dels homes més rics, poderosos i temuts de la zona urgellenca, segarrenca i comalatenca. Feia les coses a gran escala, sense preocupar-li les despeses que havia d'afrontar o les dificultats que seria necessari vèncer. La unió de les tres cases del carrer Major de Tàrraga en un gran casalot porta el seu segell: el

li devien donar un innegable senyoriu.

Francesc de Perelló va morir el 1703. Va donar la casa de Tàrraga i una part important del seu patrimoni a l'esposa Raimunda, amb qui no havia tingut fills. Tanmateix, sí que tenia un fill, Francesc Magí, que potser era adoptat, i va donar a aquest xicot els béns troncal de la família a l'Ametlla i poblacions del voltant (reivindicats també per una cosina germana, Anna Maria de Perelló i Cendra).

La Sra. Raimunda va viure a Cal Perelló de Tàrraga fins a mitjan 1707 i després, empena pels perills de la Guerra de la Successió a l'Urgell, es va traslladar a Barcelona amb el seu segon marit, Joan de Pinós i de Rocaberti, un noble de la Ciutat Comtal amb qui s'havia casat el 1706. Pocs anys després que s'acabés el dramàtic conflicte, la dama va morir i va donar els seus béns al marit Joan de Pinós, que els va tenir fins que traspassà l'any 1737, convertit en cavaller de l'orde de l'Hospital de Sant Joan de Jerusalem. Durant la postguerra i l'etapa de propietat del Sr. Joan, Cal Perelló de Tàrraga va tenir una història poc destacada (per exemple, la casa va ser utilitzada com

d'un home –impulsat també per una esposa que devia ser tan exigent i dominant com ell– que volia demostrar a tothom la seva potència.

Durant uns vint anys, Cal Perelló va funcionar com un destacat centre de poder i de negocis a escala targarina i urgellenca. L'amo hi va instal·lar una botiga de roba i articles de merceria, la qual no tingué massa durada. Les botigues de gra i els cellers de la mansió rebien les collites de cereals i de vi de la hisenda targarina (formada a base de pacients compres). Esdevingut cavaller i baró de Renau, exercint alguns càrrecs locals, el Sr. Francesc, ja gran, i la seva distingida esposa rebien les visites de personatges importants, capellans, gent de negocis, pagesos que eren al seu servei, amics, col·laboradors, autoritats. S'hi decidien coses relatives a plets, inversions i actuacions econòmiques i socials, i gairebé tothom a Tàrraga i comarca devia estar atent a aquestes decisions, perquè la vida de moltes persones girava a l'entorn del personatge. És molt probable que el casalot format al carrer Major tingués aleshores un aspecte bastant rústic i no excessivament refinat, però les grans sales i habitacions i els valuosos mobles d'estil barroc

a magatzem de gra per part de les autoritat borbòniques).

Joan de Pinós va donar la mansió targarina al cavaller Jeroni de Perelló i Andreu, hereu de Francesc Magí de Perelló. El nou propietari vivia a l'Ametlla, i hi continuà residint fins que morí, el 1767. El seu hereu va ser Josep Antoni de Perelló i de Graner, i aquest cavaller, casat amb la targarina Anna Çanou i de Bordons, sí que es va instal·lar al casalot del carrer Major. Allò va donar lloc a l'etapa daurada de l'edifici, perquè el matrimoni Perelló-Çanou va dur una vida d'ostentació a Tàrraga durant els dos darrers decennis del segle XVII i els primers anys del segle XIX. Hi hagué aleshores molta vida a la mansió, perquè, tot i que els esposos Josep Antoni i Anna Maria no procrearen fills, tenien molts amics i uns nebots força bulliciosos. També vivien amb ells la mare i un germà capellà del Sr. Josep Antoni. Les festes i reunions socials devien ser habituals i lluïdes al gran edifici. La luxosa decoració que encara avui es pot contemplar en algunes estances (pintures murals, daurats) prové d'unes ambicioses obres de reforma i embelliment que es van fer en aquesta època.

Josep Antoni de Perelló va morir el 1807. La seva vídua Anna,

m memòria històrica

el 1811. El nou propietari de Cal Perelló va ser el germà del difunt, el cavaller Francesc de Perelló i de Graner, resident a Barcelona. La mansió del carrer Major de Tàrraga tornà a entrar en una etapa de decadència i problemes, a causa de la Guerra del Francès i de les baralles entre el propietari i el polèmic Lluís de Çanou i de Tayadella, nebot de la Sra. Anna i hereu de la família Çanou. Fins a l'any 1816, el barceloní Perelló va viure sovint a l'immoble, però després es tornà a situar de manera plena a la Ciutat Comtal. La mansió sens dubte havia perdut part del seu antic esplendor, i encara en devia perdre més quan l'amo deixà d'habitar-la. A més, sovint s'hi van allotjar militars.

Francesc de Perelló i de Graner va morir a Barcelona l'any 1825 o potser el 1826. El seu hereu, Antoni de Perelló i Zarza, segurament va residir a l'habitatge targarí només en curts períodes de temps. Sí que hi va viure de forma habitual el seu procurador o encarregat.

Antoni de Perelló i Zarza va morir el 1841, bastant jove. La seva vídua, Concepció de Llorens i Gutiérrez, habità sovint la mansió de Tàrraga durant els següents anys.

La nova propietària de l'edifici va ser Anna de Perelló i de Llorens, la filla del Sr. Antoni i de la Sra. Concepció. Es va casar amb un vidu barceloní que era noble i que tenia un important patrimoni a Tàrraga: Josep Maria de Babot-Carreres i Feu. Aquest matrimoni, que no va ser afortunat (el marit, molt més gran, acabà abandonant la muller i traslladant-se a França, on va morir), va revitalitzar Cal Perelló a mitjan segle XIX. Primer en companyia de l'espòs i després separada d'aquest, la Sra. Anna, va tot i viure bàsicament a Barcelona, va fer llargues estades a la mansió targarina, que recuperà en part l'esplendor i el protagonisme d'altres èpoques. L'acompanyaren sa mare Concepció, vídua de vida llarga, i els fills del fracassat matrimoni, Manuel (que era advocat i fonamentalment rendista) i Lluís (que era enginyer).

Era una etapa de progrés i de transformacions socials, però Cal Perelló conservava l'aire senyorial, selecte i decadent d'altres temps, amb les grans estances, la recarregada decoració i els antics mobles d'estil barroc, neoclàssic i imperi (per desgràcia, no conservats, encara que en tenim testimonis gràfics). Un perfecte fòssil de l'aristocràcia rural del

passat a la Catalunya occidental. Mansió d'estiueig, però ben preservada, gairebé com una mena de museu familiar. La Sra. Anna, que devia morir el 1907, i els fills Manuel i Lluís, amb llurs respectives dones i fills, van seguir donant vida i prestigi a Cal Perelló de Tàrraga durant la dècada del segle XIX i les primeres del segle XX. Superada la Guerra Civil i el llarg parèntesi franquista, la inevitable decadència de l'edifici va portar a la seva reconversió en espai cultural públic durant els anys vuitanta del segle XX, just 300 després de la seva construcció.

LA PLANTA NOBLE

La planta noble de Cal Perelló és un bon exemple d'interior civil benestant català de l'últim quart del segle XVIII. Encara que la construcció d'aquest edifici, situat al carrer Major de Tàrraga, data d'un segle abans i que va patir afegits posteriors, gran part del que veiem és el resultat de les importants reformes portades a terme per Josep Antoni de Perelló i de Graner i Anna Çanou i de Borbons, possiblement arran del seu casament el 1774. El matrimoni va adaptar el casal familiar als nous gustos i a les necessitats que la seva posició social i econòmica els imposava.

El casal senyorial havia de permetre acollir tot tipus de persones i disposar d'estances per a cada ocasió. L'organització de les sales principals seguien els intel·ligents paràmetres barrocs francesos que s'imposaren a Catalunya durant el segle XVIII i que tenien com a objectiu

aconseguir el major impacte possible amb els recursos disponibles. La decoració jugava un paper cabdal i ajudava a embellir l'interior. Les tapisseries coordinades dels diferents mobles i cortines, la decoració de les portes, així com els treballs en parets i sostres eren recursos essencials per fer lluir les estances.

Sembla que el matrimoni de Perelló no va fer malament aquesta modernització del casal si s'ha de jutjar per les paraules de Rafael d'Amat, baró de Maldà, al seu famós dietari Calaix de Sastre, ja que el 1794 diu: "Nos passejarem per la vila (de Tàrraga) y, antes de tornar a casa per dinar, férem un cumplido a la senyora Doña Ana Perelló, germana del difunt senyor Don Ignasi Sanou, y que tenen una bella casa y prou ben alejada. Allí conversarem un rato ab la senyora y des d'allí hen tornàren a Casa Cisteró a dinar".

Actualment, el mobiliari és de diferents èpoques i procedències, i la major part de les peces no corresponent a la casa, però amb una mica d'imaginació podem entendre les claus de la decoració d'interiors d'aquesta casa benestant de Tàrraga. S'ha de destacar que actualment hi ha mobiliari de la família de l'escriptor Manuel de Pedrolo que havia estat al castell de l'Aranyó.

EL REBEDOR

L'escala arriba al pis noble amb les sales de representació i, abans també, la capella familiar. La porta principal donava al rebedor, una estança petita que servia de barrera i on esperaven aquells a

m memòria històrica

qui es donava pas. Per això, la decoració d'aquest espai era austera amb les parets emblanquinades, objectes heretats i alguns retrats familiars.

Actualment, en aquesta habitació, que encara és de pas, trobem un canapè isabelí, una caixa de Nuremberg (Alemanya) del segle XVII, construïda amb ferro i que disposa d'un complex sistema de tancament, i dos mobles del segle XVIII, una taula de castanyer nord-peninsular i un canterano català de rel de noguera i boix.

LA SALA GRAN

La distribució de les sales de representació s'adapta a la forma i les mides de cada edifici, però per guanyar impacte s'utilitzaven interessants recursos. A Cal Perelló, les sales principals es van alienar a la façana del jardí on s'obren balcons que ofereixen vistes i són una bona entrada de llum natural. Els espais s'organitzen a ambdós costats de la sala gran i les portes de pas es col·loquen en línia per guanyar camp de visió. A més, l'entrada a la sala gran es fa per una ampla obertura col·locada estratègicament davant el balcó de doble batent. Els teixits ajudaven a unificar la decoració. Es va escollir un mateix cotó en blanc i blau per a la majoria de seients, cobretaules, cobrellits i cortines de portals i balcons, que penjaven de barres de ferro tapades per galeries de gust clàssic, algunes de les quals encara es conserven.

La sala gran era l'estança principal de

la casa i on es celebraven les festes. Coneixem el mobiliari que hi havia el 1808 per l'inventari encarregat per la mateixa Anna Çanou, vídua de Perelló. Es conformava per un joc de divuit cadires col·locades contra la paret i alternades per dues taules, dues raconeres, les dues calaixeres que ella aportà al casament i un rellotge. Les parets es decoraven amb un arrimador i de la part alta penjava un gran mirall i un joc de deu cornucòpies amb marcs tallats i daurats. Aquestes eren peces molt a la moda i important font de llum, ja que a més de la lluna de vidre, les cornucòpies tenien braços per a espelmes que, quan s'encenien en els grans esdeveniments, es reflectien al mirall gravat amb figures mitològiques. En canvi, com la lluna era més petita, el preu era més baix que el dels miralls. El cadiratge actual és dels últims anys del segle XIX en noguera amb motius daurats i tapissaria jacquard original. La consola és isabelina de mitjan segle XIX amb marqueteria de palissandre, caoba i llautó.

El moble més interessant d'aquesta sala és la taula mallorquina que dona suport a un tauler de scagliola italià, possiblement de Florència, de la primera meitat del segle XVIII. La scagliola de fons negre representa un ocell en una cartel·la amb figures mitològiques, motius vegetals i ocells. La tècnica consisteix a fer una massa amb la reducció a pols de pedra de selenita barrejada amb aigua, cola i pigments. Una vegada tractada, assecada i polida agafa un aspecte si-

milar a les pedres naturals.

L'ESTRADA

De les sales disposades a ambdós costats de la sala gran, actualment només és visible la de la dreta, l'estrada. Sovint entre les dones les que seien en aquesta estança més petita, que mantenia el nom dels antics espais femenins, encara que ara ja moblada amb cadires o, més sovint, amb banquetes i decorada amb pulcritud. El terra es cobria per estores i catifes i en el segle XVIII trobaríem aquí ni més ni menys que 26 seients, unes raconeres daurades, el tocador de la senyora, que recordem que era el joier de la casa, i un braser per escalfar-se. De les parets tornaven a penjar cornucòpies, un mirall i algun quadret de temàtica religiosa. Els arrimadors de les parets són d'aquesta època i eren un element molt a la moda. Són pintats a mà i eren la versió més cara de tot un seguit de variants que se citen en els documents (paper pintat, roba, marbrejat o fibres vegetals). A les escenes veiem personatges vestits a la moda de finals del segle XVIII en paisatges marins i rurals. La sanefa de bucles que emmarca les escenes és un motiu igualment repetit a l'estil neoclàssic, i que retrobem a les galeries de les cortines.

La pintura de la part alta d'aquestes parets i la del sostre, en canvi, data de mitjan de segle XIX. Els dibuixos grans amb motius vegetals i els colors més cridaners són propis de l'estil romàntic. Es deuriem pintar per encàrrec d'Anna de

m memòria històrica

Perelló i de Llorens, la qual va fer renovacions a la casa per aquelles dates.

Els mobles de la sala responen al període d'aquesta decoració del segle XIX. Es tracta 'un cadiratge isabelí en palissandre, caoba i filet de llautó, i una taula menjador extensible. La cadira de piano porta l'etiqueta de Francesc Castellort, establiment de Barcelona especialitzat en mobles de fusta corbada.

Destaca en aquesta sala el piano vertical de l'empresa anglesa Christopher Gerock d'estil Jordi IV i que data de 1824-1830. Està treballat en caoba, palissandre i llimoner amb aplicacions de bronze i tapisseria. És un bon instrument que deuria presidir una de les imprescindibles sales de música de les cases europees benestants del segle XIX.

EL DORMITORI PRINCIPAL AMB ALCOVA

Des de l'estrada s'aconsegueix una bonica imatge del dormitori principal de Cal Perelló i és aquí on se subratllen els objectius de reforma de final del segle XVIII. El pas de l'estrada al dormitori es fa amb una doble porta vidriada amb cortines. La porta s'obria o tancava segons necessitats, però quan era oberta, permetia la visió fins a l'alcova presidida pel llit, que a l'època era pintat de blau, per coordinar amb la major part de les cotonades i el color dominant a la decoració.

Aquesta perspectiva i joc òptic ens recorda que el dormitori i l'alcova formaven part de les estances de visita, i que conformaven un espai transcendental de la vida familiar. Al llit es consumava el matrimoni, es naixia, s'emmalaltia i es moria. Per tant, l'alcova principal d'una casa era l'expressió màxima de la vida conjugal. El llit solia ser el moble més car de la casa, no tant per la fusta, sinó per la qualitat dels teixits que el vestien i que representaven el nivell econòmic de la casa.

El marc de l'alcova separava la zona de visita –el dormitori, de la zona del llit i incidia en els efectes teatrals. L'escut familiar presideix l'espai i s'envolta de decoracions marbrejades, tallades i daurades. Si era necessari es tanquen les cortines de l'alcova, però, en cas contrari, el llit quedava al centre d'aquest escenari, a la vista de tots els que havien estat convidats a passar a l'estrada i al dormitori.

La decoració del dormitori i alcova és la que millor ha conservat el gust anomenat a l'època, modern, és a dir, neoclàssic de finals de segle XVIII.

Des de la clau del sostre, la decoració de les parets amb plafons que simulen finestres entre pilastres estriades de capitell compost, els colors, fins als motius del marc de l'alcova, tot el dormitori respon al gust de la dècada de 1770 o poc després. Només alguns detalls arrossequen elements de l'estètica anterior, com ara les decoracions florals de les cantoneres. Però hem de recordar que els canvis mai són de cop, especialment si s'està lluny dels principals centres creatius i si la construcció no era de nova planta, com és el cas.

Podem entendre, per tant, que el dormitori era una altra sala de rebre. Potser per a visites de més confiança, però per a visites. En realitat, el 1808 a l'habitació només hi havia seients –setze cadires i un canapè– i quatre raconeres daurades. Les cadires no deurién ser molt diferents de la parella a l'anglesa que trobem ara, ja que els seients eren també de boga.

La interessant calaixera, d'un model de les terres de Lleida, és de la segona meitat del segle XVIII i està decorada amb fustes mediterrànies. Noguera com a fusta principal combinada amb regruix d'olivera que dona contrast cromàtic. Del mateix segle són els altres dos contenidors. El bagul, cobert per fora de pell de vaqueta i folrat per dintre amb indiana, és a dir, teixit estampat; i la caixa de l'interior de l'alcova, de les terres de Lleida, amb els característics plafons tallats amb motius vegetals.

Eren aquests els espais que representaven el matrimoni Perelló Çanou, un dels més populars de Tàrrrega, i on van celebrar els esdeveniments familiars més

importants des de la dècada de 1770 fins almenys la mort de Josep Anton de Perelló, el 1807. Durant el segle XIX l'edifici del carrer Major va patir diverses vicissituds, amb allotjaments de militars, abandonaments de la casa, i traspàs de mobles, la qual cosa va fer que l'interior patís canvis i que es perdés la decoració de la resta d'estances d'aquesta planta noble.

TESTIMONI DE MAGÍ MATEU

En Magí Mateu va passar bona part de la seva joventut a Cal Perelló de Tàrrrega perquè els seus cunyats n'eren els masovers. D'aquesta casa en té molts records. "En aquestes Sales Nobles hi jugaven els més fills amb els seus cosins", explica Mateu. "Tot i això ha canviat molt, els responsables del Museu Comarcal de l'Urgell i del consistori hi han fet una gran tasca ja que després de la guerra, Cal Perelló era una autèntica casa de pagès propietat d'una família benestant però com que aquesta vivia a Barcelona, la tenia una mica deixada i descuidada", afegeix Mateu. "A les Sales Nobles que s'han museïtzat recentment i es poden visitar, els més fills hi jugaven, la Sala dels Arcs era el magatzem de l'alfals i on hi ha les oficines del museu antigament hi havia la cuina", revela Mateu. Segons Magí Mateu, "l'Eugeni Nadal, quan era alcalde, va tenir una gran visió de les possibilitats que podia tenir Cal Perelló i la va comprar, a partir de llavors els responsables del Museu Comarcal de l'Urgell l'han recuperat recordant com era durant el segle XIX, ells són els artífexs del projecte". "Crec que ha estat un encert que l'hagin recuperat", afegeix Mateu. ☺

Text: Laia Pedrós
Fotos: Cambra de Comerç de Tàrraga

La Cambra de Comerç, una institució centenària

Fotografia Calafell. Perspectiva de Cal Casals, 20 de maig de 1965

La Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Tàrraga és una institució centenària, independent i eficient, que garanteix la promoció de l'activitat econòmica i empresarial i el desenvolupament sostenible del territori. Va ser creada a principis del segle XX i continua amb força al servei dels seus electors, ofereix suport a la seva tasca empresarial i vetlla pels seus interessos davant de les administracions públiques. A més treballa sempre amb l'objectiu de contribuir al desenvolupament del capital humà, a la internacionalització de les empreses i al foment de la societat de la informació.

La Cambra de Comerç de Tàrraga fou creada el 1905. Un Reial Decret va autoritzar la seva creació el 29 de juliol d'aquell any i el 15 d'octubre es va reunir l'assemblea general de socis fundadors amb l'objectiu d'aprovar el reglament de règim intern de la institució i d'escollir la primera junta directiva, que va quedar constituïda de la següent manera: Francesc Pera Roca (president), Josep Solà (vicepresident), Felip Burló (comptador), Josep Cañellas (tresorer) Antoni Viciano (arxiver-bibliotecari), Baldomer Trepal (secretari) i Ramon Vidal Vall, Josep Maria Llobet, Antoni Gomà, Francesc Pijuan, Jaume Serradell i Josep Sanrama

(vocals). La primera seu social de la Cambra fou el Casino Mes de Maig, ubicat al carrer de Sant Pelegrí.

En aquell temps, Tàrraga era una petita ciutat d'uns 4.500 habitants, amb un 60% de la població activa ocupada en activitats industrials i comercials. Els negocis constituïen un fort atractiu a les noves generacions de començament de segle i van saber aprofitar les possibilitats estratègic-geogràfiques de la ciutat, a mig camí entre la capital de la demarcació i Igualada, i les importants possibilitats que havia d'oferir la comunicació que s'estava obrint a la zona prepirinenca i pirinenca des de les conques

C. P. Ramon Castelló. Perspectiva de la Plaça Major a la primera dècada del s.XX

dels rius Noguera Pallaresa i Segre, respectivament.

Una de les primeres apostes de l'entitat targarina i que va continuar en els anys fou el projecte ferroviari Balaguer-Tàrrrega-Santa Coloma de Queralt, finalment però no es va endegar tot i que els seus esforços i llargues reivindicacions.

Una altra aposta fou la convocatòria de fires ramaderes, la iniciativa va ser molt ben acollida pel consistori de la capital de l'Urgell i el 17 de gener de 1907 s'acordà la celebració d'una fira ordinària de bestiar ovi i boví el primer dilluns de cada mes i dues fires anuals extraordinàries de bestiar, fruits i estris agrícoles: la primera, el dijous, el divendres i el dissabte

de la tercera setmana de Quaresma, la segona, el dilluns següent a la festa de la Mare de Déu de setembre. La Cambra va promoure, difondre i organitzar aquests certàmens. L'any 1909 s'hi van comptabilitzar 500 caps de bestiar ovi, 150 de vacú, i molts visitants. Aquesta iniciativa firal tingué continuïtat fins als anys 30. La creació de la Cambra de Comerç de Tàrrrega va beneficiar molt la ciutat i el seu entorn ja que va ser punt molt important per millorar les xarxes de comunicacions així com diversos serveis. Alguns exemples d'això són que gràcies a les seves gestions es va poder desencallar el projecte de construcció del canal d'Urgell fet per l'enginyer Tomàs Soler, també

va aconseguir que Tàrrrega fos una de les primeres ciutats que va comptar amb el servei de correus i de telègrafs, va agilitzar la reforma de la carretera que unia la ciutat amb Guissona i va aconseguir que el tren de Lleida a Cervera arribés a Manresa així com augmentar les freqüències de pas d'aquest. Un altre fet important fou que va aconseguir que el 15 de maig de 1910 s'inaugurés la sucursal a la ciutat de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i l'Estalvi, al carrer de Sant Joan 13. Fou un fet històric ja que era l'oficina número 3 de Catalunya, després de les d'Igualada i Girona.

La Cambra de Comerç també ha mostrat sempre una extraordinària sensibilitat

C. P. Família Casanelles. Ple de la Cambra de Comerç (1907)

Delfi Robinat, actual president

per la formació i per la informació dels seus electors, el mes de juny del 1985 per exemple ja va oferir un curs d'iniciació a la informàtica. També s'ha encarregat d'oferir conferències. En els darrers anys, l'actual president, Delfi Robinat, ha impulsat la iniciativa Dinars Cambra, punts de trobada d'empresaris de la zona on es debaten temes de màxima actualitat presentats pels protagonistes més rellevants de l'actualitat econòmica i social.

Cal Casals, seu de l'entitat des de 1965

Des de la seva creació, la seu de la Cambra de Comerç sempre havia estat en un immoble de la família Mestres del carrer de Sant Pelegrí.

L'Ordre Ministerial de 29 de març de 1962 autoritzà a les cambres espanyoles la recaptació de quotes sobre les llicències fiscals, beneficis empresarials i impostos de societats de tots els seus electors. La recaptació significà un increment superior al 130% de la que venia pressuposant la Cambra de Tàrrrega. Llavors era el president el senyor Josep Pont Creus el qual va convocar la Mesa de la Cambra el dia 14 de juliol de 1964 per tractar de sospesar la possibilitat de poder comprar l'edifici cal Casals, situat a la plaça Major, cantonada amb el carrer d'Agoders. El seu preu estava fixat en 1.200.000 pessetes. Després de moltes reunions finalment el dia 20 de maig de 1965, Josep Pont va convocar un nou ple de la Cambra al mateix menjador de cal Casals per comunicar que ja havia signat un document privat de compra amb l'apoderat de la propietària. L'import es va pagar amb crèdits de les cambres de Barcelona, un préstec de Foment de Mercats i per la venda de sis establiments comercials de la primera planta de cal Casals. A partir del setembre d'aquell any, la Cambra de Comerç de Tàrrrega gaudeix d'aquest edifici històric, molt gran i amb espais nobles.

Imatges actuals de l'edifici que acull la Cambra de Comerç

Texts i Fotografies: Josep M. Martí Carnicer

Juliol 3er Maridatge cultura - natura a Sant Eloi

Amb un gran ambient de germanor i cordialitat per part de tots els assistents, el passat 11 de juliol, divendres, el Centre va organitzar el 3er Maridatge Cultura - Natura al parc de Sant Eloi.

Trenta-nou persones ens aplegàvem a l'espai de "La Creu dels Escolapis" per gaudir de la posta del Sol. Després, tot caminant cap a l'ermita, vam poder veure -darrere d'uns quants núvols-, la Lluna plena.

Arribats a la placeta de l'Estanyol, davant l'ermita, ens disposàrem a menjar l'entrepà que cada ú s'havia portat i una beguda que vam adquirir al bar del pla. Abans però, asseguts tots, el nostre president Josep Vall, ens dirigí unes paraules de benvinguda i agraïment per la col·laboració de tantes persones en aquell Maridatge, -cal dir que a la "segona part" de l'acte, érem ja unes 69 persones-.

Desapareguts els entrepans, començà el monòleg del jove Jordi Vila Cama, per cert molt divertit i amb bastanta fluïdesa parlant. Aquest xicot farà carrera, de mo-

ment ja és a la B.A.T.

Tot seguit la nostra associada Paquita Balsells, amb la seva veterania també dins la B.A.T., ens oferí una sèrie de poesies molt ben escollides i interpretades molt acuradament. Un deu Paquita.

Després, la Glòria Vallverdú, que en aquest mateix espai, el Centre Cultural, ja la va donar a conèixer l'any passat, ens interpretà unes quantes cançons amb la seva veu tant característica i amb uns sons molt ben acompanyats per la seva

guitarra, posant-t'hi tot el seu èmfasi a cada una de les cançons que ens va complaure.

Per acabar, el nostre president, després de donar les gràcies als tres intèrprets, va cloure l'acte invitant-nos altra vegada, a l'agost, per celebrar el 4rt Maridatge Cultura - Natura.

A l'igual que l'any passat, es va tenir de plegar una mica de pressa donat l'aire fresquet que ja feia estona rondava per l'ermita i els seus entorns. ☺

Agost 4rt Maridatge cultura - natura a Sant Eloi

De bon matí el dia es presentava calorós, potser el segon dia més calorós d'aquest estiu. Arribats a la Creu dels Escolapis, dalt de Sant Eloi vàrem gaudir d'una posta de Sol una mica diferent dels tres anteriors Maridatges, i és que hi havia algun núvol que jugava amb el Sol, i la seva posta la feia més atractiva. Fotos a tort i a dret amb les càmeres i mòbils que per allí hi havia. El Sol ha fugit de la nostra vista, li fem un aplaudiment pel seu crepuscle i nosaltres, girem cua cap a l'ermita, ara ens toca l'entrepà i la Cultura.

Ens acomodem per les cadires, omplim "la platea" disposats a menjar-nos l'entrepà que ara toca... (s'ha fet un recompte i som unes 58 persones), comentarís, preparatius, cerveses, aigües, i és clar, al ser a l'aire lliure, el fum d'un cigar que oneja entre el públic.

Arriba l'hora de les actuacions personals. Comença en Ramon Tella amb unes poesies de Joan Maragall, entre altres, molt ben interpretades. El seguiren els monòlegs de Jordi Vila, un xicot que forma part de la B.A.T. Continuaren les actuacions individuals. Aquest any vam poder comptar

amb en Jordi Auberni, que ens ho va fer passar d'allò més bé amb alguns acudits i "versets".

Tot seguit, Pep Vall, va presentar la part musical de la vesprada. 3 de T, és així com es fan dir. "3 de Tàrrrega" -tres targarins que toquen l'acordió-. Es tracta de: Miquel Torres, Francesc Rufes i Daniel Elias que ens van oferir una sèrie de cançons queensem van ser a gust de tothom, tant per l'anomenada de les peces seleccionades, com per la interpretació particular de cada un. Molt ben compenetrats

i una bona actuació conjunta. A mida que toquen junts, es va confirmant la validesa de la seva trajectòria. Donat els forts i calorosos aplaudiments del públic assistent, ens van obsequiar amb un bis.

Resumint aquestes dues hores curtes que el Maridatge ens va proveir, des d'aquí, volem donar les gràcies a tots i cada un dels que ens van acompanyar. També hem d'agrair el temps que ens va fer aquella nit, era per estar molt més temps allà l'ermita gaudint de l'oratge, les estrelles i la Lluna plena. ☺

Text i foto: Laia Pedrós

Pere Aumedes

responsable del Circuit Urgellenc

Pere Aumedes és el responsable de Circuit Urgellenc, empresa que el darrer any ha apostat per les sales de cinema de Tàrrrega. Aumedes creu que la capital de l'Urgell és una ciutat referent en cultura on el cinema té molts seguidors i perviurà en el temps. Després del tancament de les sales de Mollerussa i Cervera, les sales de cinema de Tàrrrega s'han convertit en les úniques obertes a les comarques del pla de Lleida.

Aumedes espera que quan es digitalitzi la segona sala, actuació prevista entre el 17 i el 21 de novembre, augmenti el nombre d'espectadors a les sales de Tàrrrega les quals enguany n'han rebut fins el dia 2 de novembre 16.600.

Després del tancament de les sales de Mollerussa i Cervera, les sales de Tàrraga són les úniques que queden a la plana de Lleida. Per quin motiu han apostat per la capital de l'Urgell?

Tàrraga és una ciutat referent en cultura. L'any 1986 Circuit Urgellenc ja va fer una important aposta per la seva modernització convertint el Majèstic en dues sales diferents, a més l'edifici és propietat de l'empresa. Després del tancament dels cinemes de Mollerussa (requeria la digitalització de tres sales) i Cervera, havíem de concentrar esforços en un indret i ho hem fet a Tàrraga perquè creiem que aquí el cinema té molts seguidors i perviurà.

Han notat l'increment d'espectadors?

La veritat és que de moment no massa, en part degut a què en els darrers mesos no hi ha hagut estrenes especialment bones. Crec que aquest hivern i concretament per la campanya de Nadal sí que es notará. Amb la digitalització de la segona sala del Majèstic, actuació prevista per a mitjans d'aquest mes de novembre, tindrem més disponibilitat i podrem oferir més estrenes.

Actualment quants espectadors té el cinema a Tàrraga?

Segons la cartellera però de mitjana setmanal podríem dir que ens trobem al voltant dels 400 espectadors. Fins el dia 2 de novembre aquest 2014 van passar pel cinema de Tàrraga un total de 16.600 espectadors mentre que l'any passat en total van ser 17.300. Ha augmentat una mica però no de forma exponencial.

A banda de pel·lícules, els Cinemes Majèstic acullen altres activitats com la Mostra de Cinema Fantàstic de Ponent, Galacticat, que va tenir lloc el passat mes d'abril.

Sí, de fet sempre hem estat oberts a acollir diverses propostes. Pel que fa al Galacticat, el David Ferreres ens va plantejar aquesta mostra diferent i li vam brindar les sales per acollir-la. Vam creure que era una bona oportunitat per recuperar joies del cinema clàssic i per donar oportunitats a gent nova que vol irrompre en el sector, a més tenir la possibilitat de veure gent coneguda d'aquest món a la ciutat ajuda a promocionar el cinema.

A banda del Galacticat, durant l'any acollim altres iniciatives com el Cine Club La Lloca, de caràcter més alternatiu. Per exemple, a principis de desembre a les sales del Majèstic podrem gaudir del documental Desmuntant Leonardo que dona tesis sobre l'origen català de Leonardo Da Vinci. La mateixa setmana, el dia 2, a Tàrraga vindrà el Jordi Bilbeny, el cap de recerca de l'Institut Nova Història, a oferir una xerrada sobre com s'ha tergiversat la història al llarg del temps segons qui l'ha explicat. Bilbeny ha participat en tres documentals, sobre Colom, Cervantes i Da Vinci.

Ara també hem començat la temporada d'òperes destacades, que s'allargarà fins el proper mes d'abril; oferim el cicle de cinema en català i en breu tornaran a engegar activitats escolars infantils. A més col·laborem amb el consistori i les entitats, així en el marc de la campanya en contra de la violència de gènere impulsada per l'Ajun-

tament de Tàrraga, als Cinemes Majèstic projectarem la pel·lícula La costilla de Adán (dia 21 de novembre) i la pel·lícula infantil Frozen (dia 14 de desembre).

El cinema passa actualment per un moment difícil ja que la pirateria l'ha afectat molt.

Sí, aquest problema l'arrosseguem des de fa una dècada. L'any 2005 es va produir la gran davallada amb la imposició de la banda ampla ADSL. A més, les normatives a Espanya no han obstaculitzat gens el fet que la gent es pugui descarregar pel·lícules. Nosaltres intentem lluitar contra aquest fet oferint als espectadors poder gaudir de la pel·lícula en tots els sentits: unes bones instal·lacions, una bona pantalla, un bon so... El que ningú pot negar és que amb un telèfon mòbil, una tauleta electrònica o un televisor pots gaudir de la mateixa manera dels matisos de la pel·lícula. A més, si t'entretens a veure els crèdits de les pel·lícules t'adonaràs que són unes grans obres corals en les quals participen centenars de persones que han dedicat molt de treball i esforç i que s'han de guanyar la vida.

Avui és té el concepte de què anar al cinema és car. Si ho comparem amb una cosa gratuïta (descarrega de pel·lícules), sí que és car però hem de tenir en compte que una entrada de cinema no pot costar menys de 6 euros i que sigui rendible, s'ha de pagar un 25% d'impostos (21% d'IVA i 3% de drets d'autor), a més dels impostos que grava qualsevol activitat. Finalment, dels 4,8 euros restants, el 50 o 60%, en funció de la setmana que s'exhibeix el film, va destinat a les distribuïdes.

Activitats com la Festa del Cine ajuden a promocionar-lo, veritat?

Aquesta festa demostra que a la gent li agrada gaudir del cinema. Aquest mes d'octubre, en tres dies laborals a tot Espanya van anar al cinema 2 milions de persones quan en un cap de setmana normal hi va 1 milió. Tot i això molts se n'han d'estar perquè han de destinar els diners a altres coses més imprescindibles.

Ja per acabar, a banda de Tàrraga, a l'Urgell Circuit Urgellenc ha arribat a acords amb els Ajuntaments d'Agramunt i Bellpuig per digitalitzar les seves sales i poder oferir cinema setmanal. Està previst fer-ho també a Cervera i Mollerussa?

A Cervera i a Mollerussa el principal problema és que no hi ha espais adequats per fer cine. Aquest acord s'ha signat a Agramunt i a Bellpuig perquè les sales on es projecten les pel·lícules són municipals i tenim un conveni de gestió. L'empresa ha rebut una ajuda de la Generalitat, d'entre 9.000 i 12.000 euros, i l'Ajuntament finança la resta de la instal·lació. A la llarga els equips seran propietat municipal.

A Cervera i a Mollerussa estem negociant amb els Ajuntaments per poder destinar espais per a fer-hi sessions de cinema de forma esporàdica ja que el nostre objectiu és que l'any que ve puguem tenir un projector digital mòbil.

Dir també que a finals d'any Balaguer també tindrà cinema de forma permanent. El consistori habilitarà la seva sala d'actes i es podrà recuperar aquest servei tant reclamat pels seus veïns. Esperem que per les festes de Nadal pugui ser una realitat.

Descobertes de l'entorn: Vall de Cellers (1 de desembre de 2013)

Text i fotografia: Antoni Palou Català
Centre Cultural de Tàrraga

Rigorós hivern, fred. La sortida d'avui ens durà a l'extrem de tres comarques: El Solsonès, l'Anoia, i la Segarra: A la Vall de Cellers. Ens dirigim cap a Torà, i per l'extrem oriental seguint la vella carretera de Solsona, ens desviem cap a Claret, situada estratègicament sota uns contraforts de la serra de Pinós i assentada damunt la serra de Sant Donat. És un petit i bell poble de 6 habitants, molt ben arranjat, on precisament avui celebren la festa d'hivern al restaurant de la casa rural; ens encanta, hi trobem tres sarcòfags medievals situats damunt l'antic fossar, protegits amb una teulada de dues vessants. Els carrers empedrats destil·len tranquil·litat. Dalt de tot descansa l'antic castell derruït dels senyors de Claret, al costat, un pou d'aigua natural incrustat dins d'una roca. Entrem a l'església romànica de Santa Maria amb un curiós campanar de cadira i una construcció adossada al mur de migjorn, dins, podem contemplar dos làpides funeràries, la segona d'un infant, escrita en llatí, que data de 1292. Iniciem la ruta per un camí de terra, i aviat veiem Claret de lluny amb els tucs nevats de rerefons; el camí es planer, és el secà segarrenc amb molt ginebró i timó, aviat arribem al punt panoràmic on podem contemplar les dues valls: A la dreta, la solsonenca-segarrenca amb la seralada del Port del Compte tota nevada, i a l'esquerra, la d'Anoia, amb la de Montserrat apuntant al fons. El camí emprèn una forta baixada, serpentejant el tossal i que ens permet veure en tota la seva extensió la vall de Cellers, amb les prats gelats en aquells extrems on encara no els ha acaronat el sol, a l'obaga, i els altres, verds amb les gotes de rosada relluent. Arribats a baix, trobem la Lluna, una gosseta jove que ens acompanyarà una bona estona de camí, i que té moltes ganes de jugar amb els guants grisos de la Montse i que sortosament recuperarà mercès a la intervenció salvadora del seu amo. De camí per la vall, anem trobant les masies de Cellers, sòlides construccions de pedra amb contraforts i murs de defensa, tant característiques del Solsonès. El sender

Monestir de Sant Celdoni i Sant Ermenter de Cellers (s.XII-XIII)

de la vall, paral·lel a la riera de Cellers, alberga una magnífica roureda de fulla petita amb boix als vessants obacs, amb alguns exemplars centenaris i petits retalls de bosc de ribera: Xops, àlbers, freixes, quedant tapissat el terra amb les fulles caigudes de la tardor. Arribem a Cellers, un petit poble on només hi viuen 3 habitants segons ens explica una d'elles i que aviat només en seran 2; el poble està dominat per un gran casalot frontal, que potser abans era un molí i que interiorment devia tenir 3 o 4 plantes. Enfilem cap amunt i ben aviat el podem contemplar al fons de la vall, en un racó idíl·lic: El Monestir benedictí de Sant Celdoni i Sant Ermenter de Cellers (s. XII-XIII) del que en destaca sobretot l'església romànica formada per un creuer amb tres absis però sense nau, acompanyada de la Casa dels Sants, dos patis i la rectoria, recentment restaurada molt encertadament. Mossèn Fermí Manteca, gran persona, ens ha deixat la clau per poder entrar, i ens quedem impressionats pel conjunt, sobretot per la cripta a l'interior amb capitells originals, que acollia les despulles dels sants màrtirs; diu la llegenda

que les despulles dels màrtirs, morts en un monestir de l'Aragó, en plena guerra sarraïna, pogueren descansar en aquest lloc sagrat i isolat amb cel·les eremítiques, allunyat dels infidels i que amb el temps s'hi formà una petita comunitat que bastí el Monestir, esdevenint un petit priorat. Al s. XIV va quedar deshabitada i per protegir les despulles els comtes de Cardona van traslladar-les a l'església de Sant Miquel de Cardona i col·locades al seu altar major, la versió popular contradeix aquesta història: Afirma que els cossos foren robats pel Comte o en tot cas, comprats; desfem el camí i tornem cap a Cellers, i d'allí anem molt tard a dinar, a Castellfollit de Riubregós, a Can Pep on sempre ens tracten a cos de rei.

La descoberta d'avui ha estat autèntica, la Vall de Cellers i el seu monestir amagat ha estat una autèntica troballa, i la roureda entapissada de fulles que la tardor ha fet caure, ens ha permès gaudir d'una estona intensa apropant-nos a aquesta natura que encara freda i gelada, ens acull hospitalàriament aquest matí en aquesta terra de frontera, encara avui existent. 🌿

Conesa (26 de gener de 2014)

Text: Antoni Palou Català
Fotografia: Josep Maria Martí Carnicer

Etrenem any nou amb vent i fred, després de molta pluja. La descoberta d'avui ens durà de nou a un altre extrem de tres comarques: La d'Urgell, Segarra i Conca de Barberà: Segura i Conesa, ubicats en aquesta baixa Segarra, dos pobles singulars on transitar pels seus carrers t'impregna d'autenticitat, on els teus passos ressonen en els empedrats i els portals, com si et trobessis al ben mig d'un pessebre....

Sortim en direcció cap a Tarragona i ens desviem cap a Guimerà i Vallfogona, passant el Balneari, torcem a la dreta cap a Conesa; ens aturem a Segura per esmorzar i visitar la vila. Situada a 786 mts d'altitud, és una pedania de Savallà del Comtat, disposada entorn del seu castell, avui derruït; té 14 habitants i les cases de pedra estan ben arreglades, moltes són segones residències i gairebé no trobem ningú; entrem a l'església barroca, dedicada a Santa Assumpta, després passem per davant de Can Subies, un edifici senyorial d'amples dimensions. Tornem a pujar als vehicles i ens dirigim cap a Conesa. Entrem a peu a la vila murallada pel portal de Sant Antoni, els seus carrers estrets ens duren per passadissos, ponts i arcades fins a la Plaça Major, d'on partirem per començar la caminada. Sortim pel portal de Santa Maria i seguirem el que en diuen la ruta Verda, fins al pla de Maria; inicialment és una carretera estreta, aviat arribem a una bifurcació on el camí de terra, enfangat ens durà fins dalt; el paisatge és excepcional, els camps d'ordi, blat i colza van apuntant unes tonalitats verdoses de clares a més fosques, com catifes esteses, amb petits bosquets de pins i alzines en les parts més altes, i d'ametllers i oliveres en les baixes; el camí emprèn una forta pujada que ens durà fins dalt, al Pla de Maria (894 mts), on hi ha una torre de guaita d'incendis, un repetidor de telègraf, i molts generadors eòlics que malgrat atemptar el paisatge amb llurs imponents estructures no ens prenen una vista excepcional: Al fons les muntanyes de Montserrat, i per l'altra, la serralada de Prades i Poblet. Iniciem el retorn, i la baixada és pronunciada; marges de pedra seca i oliveres són els vigies d'aquest sender, ben aviat arribem a Conesa on ens espera En Ramon Tort, regidor de cultura de l'Ajuntament que ens guiarà pels seus racons.

Plaça Major de Conesa (plaça porxada de mitjans del s. XIV)

Conesa ha estat declarada "Bé cultural d'interès nacional" el 2011, i no els falta raons, és una balla vila medieval, fortificada, la seva carta de població data de 1043; molts carrerons empedrats, passadissos, ponts, arcs, on cada racó té la seva pròpia singularitat; visitem el Forn de Pa, als baixos de l'Ajuntament, forn comunal de gran capacitat que funcionà fins 1924, a fora, es poden contemplar estris i eines, amb una curiosa cafetera, encarregada especialment pel Sindicat que mai va arribar a funcionar de tant nova i complexa que era; després cal Gallard, antiga residència dels monjos de Santes Creus on podem visitar els baixos, molt ben restaurats; després l'imponent església de Santa Maria, gòtica-neoromànica inacabada, ja que només té dos de les tres voltes de creu inicialment projectades, i per això resta inacabada per la part del cor; fou bastida el s. XIV, la pesta i la greu crisi d'aquell segle impedí la culminació d'aquesta gran obra, amb entrada lateral enlloc de ser al fons, element característic dels temples gòtics; resseguim els carrers, passem pel call Jueu, anem fins la Font Vella on encara hi ha el nivell marcat a la paret indicant fins on arribaren les aigües de la rubinada de Santa Tecla que tant bé coneixem els targarins; sortim de la vila closa de nou pel portal de Sant Antoni, anem a l'Ermida de St. Antoni, romànica, amb un formidable arc, i que després es destinà

a hospital de malalties infeccioses; continuem pel Passeig del Riu i anem resseguint un llarg mur de pedra seca que cap al final ens sorprèn per uns estranys bonys al mur, que a mesura que els segueixes, amaguen uns rostres que van sorgint entre les pedres, grup escultòric perfectament integrat en l'entorn, obra trencadora de Dolors Comajuncosa i que es denomina "Evolució", l'obra pretén ser una metàfora de l'evolució humana que ens encanta; al davant, ca l'Escarola, façana modernista d'una antiga casa pairal, i al costat, "l'hort dels frares" dels monjos de Santes Creus que està partit en dos, una part de ca l'Escarola i l'altra dels monjos; passem per darrera l'Església i veiem el racó del Mossèn, antic pati de l'Abadia avui recuperat per l'entorn urbà; i de nou, cap al punt de partida, el Portal de Santa Maria on finalitza la ruta guiada, En Ramon Tort ens ha explicat amb tot luxe de detalls i moltes anècdotes els quasi mil anys d'història d'aquesta vila closa; gairebé a les 2,30, dinem al Cafè Sindicat on ens tracten de meravella.

La descoberta d'avui ha estat magnífica, els marges de pedra seca del recorregut i els carrers empedrats de Conesa amaguen un passat que ha sobreviscut amb fermesa als nostres temps, els racons de Conesa el fan mereixedor de la tant afamada bellesa, reconeguda expressament al "Romancer" de Milà i Fontanals: "Conesa és la bellesa".

Montblanc (16 de març de 2014)

A les portes de la primavera, un dia radiant, pinzellat les primeres hores per un vent persistent, que després s'ha apaivagat, seran els trets definidors del dia que ens espera. Anem a la capital de comarca de la Conca de Barberà: Montblanc. Ens espera la guia, que ens mostrarà els indrets més emblemàtics de la Vila Ducal. Iniciem la ruta a l'església de Sant Francesc, antic convent franciscà iniciat al s. XIII i finalitzat al XIV, adscrita al gòtic primerenc amb arrels romàniques, arribà a albergar unes Corts Catalanes el 1414, convocades per Ferran d'Antequera (però abans, a Montblanc, ja se n'hi van celebrar altres 3, a les esglésies de Sant Miquel i Santa Maria); resseguim la magnífica muralla, bastida el s. XIV, constituint el recinte murallat més extens i més ben conservat de Catalunya, amb un perímetre de gairebé 1500 mts i amb 35 torres (una cedida al príncep d'Astúries de la que encara no n'ha pres possessió...); pugem per una de les torres i per dalt, a 6 mts d'altura i pel pas de ronda, seguim un bon tram de muralla, baixem per una altra de les torres; seguim pel Portal de Sant Jordi i d'allí fins al carrer Major, eix de la vila medieval. Ens endinsem a l'església de Sant Miquel, s. XIII de façana romànica i interior gòtic, on es pot seguir la transició de l'art en els tres finestrals, tots diferents i evolutius, amb una coberta de fusta policromada de gran valor; sortim de nou al carrer Major i torçant pel carrer Font Major, amb una pastisseria molt llampant a la cantonada, arribem a la Plaça Major. Passem davant del casal Desclergue (avantpassats del nostre estimat Manuel de Pedrolo) i pel carrer Hortolans, escales amunt, fins la Catedral de la Muntanya: Santa Maria la Major, excelsa, s. XIV, amb una imponent façana barroca (abans gòtica destruïda a la guerra dels Segadors). Accedim a l'espaiosa catedral, i damunt del propi accés, podem contemplar un orgue barroc, que és dels més importants que avui es conserven en el nostre país; el temple és una llarga nau amb voltes de creueria i que encara seria més gran si s'hagués fina-

Montblanc panoràmic, a la dreta Església de Sta. Maria la Major

litzat, però la pesta negra i la greu crisi econòmica de mitjans del s. XIV ho van impedir. Seiem als bancs del temple, es fàcil percebre els finestrals gòtics que representen els misteris del Rosari, els quals omplen de color l'interior de la nau, en ésser travessats llurs vitralls pels raigs de sol. Sortim fora i ens dirigim al call Jueu molt ben conservat, empedrat, amb un curiós arc medieval. Finalitzem la visita després de dues curtes i intenses hores; ens han quedat moltes coses per veure, però hem d'iniciar la segona part de la sortida: L'ascensió a l'Ermite de Sant Joan. Sortim de l'antiga església de St. Francesc (330 mts), pugem per l'Avinguda Manel Ribé i trenquem pel carrer de Joan Amades, al final surt un camí de terra que és l'inici de la ruta fins dalt a l'ermita. Ben aviat trobem una bifurcació, prenem el sender del "bosc de Gorrines", un corriol que s'enfila amunt i amunt, que en els primers 500 metres ens fa suar de valent, hem salvat un desnivell de gairebé 300 metres. A mitja pujada trobem una casa en runes, era l'antiga casa de l'organista o també coneguda pel "Mas de Gorrines". El recorregut és encisador, bosc de pi blanc i alzina, amb pocs roures i un sotabosc

net, amb timó, romaní, i una curiosa catifa vermella: el sostre de pedra de sauló. De sobte, el camí es va fent estret i més planer, la panoràmica és excelsa, tenim tota la Conca a sota i el corriol va vorejant la carena, i de sobte torna a pujar, són els últims 50 metres que ens duren fins dalt a l'ermita, previ haver fet sonar la campana, una mena de topall que has de colpejar amb un petit batall. L'esforç no ha estat immerescut, l'Ermite de Sant Joan (700 mts) envoltada de xiprers i incrustada dins la roca, ens obre llurs portes vers l'interior per uns empinats graons; a la part baixa hi ha la capella, i per unes escales interiors molt ben restaurades, s'accedeix al refugi de dues plantes, amb un foc a terra, taules i varies dependències; seguint escales amunt, sortim fora de l'ermita i a la dreta, l'imponent mirador panoràmic on s'albira tota la Conca, i en dies clars Montserrat, el Pirineu i fins i tot el mar. Ens narra l'història, que Na Elionor, filla del comte d'Urgell, a l'ermita, hi va fer penitència fugint de les tropes de Ferran de Trastàmara, convertint-se en ermitana durant setze anys, fins que va morir víctima de la pesta, el 1430, després fou enterrada a Poblet. Resseguim

Text i fotografia:
Antoni Palou Català
Centre Cultural de Tàrraga

Casal Desclergue X.XVI, antiga residència del Veguer

Muralla de Montblanc Pas de Ronda

el mateix camí de baixada, tornem a tocar la campana, i en arribar a la mateixa bifurcació, trenquem pel "camí del Tàrraga", un camí una mica més ample, que igualment s'endinsa dins el bosc, amb cants d'ocells de tota mena, aromes encisadors de les herbes aromàtiques i altres espècies. Tornem a

trobar la bifurcació inicial, i resseguint de nou el camí de terra, retrobem el punt d'origen, gairebé son les 3 de la tarda i anem a dinar.

La descoberta d'avui ha estat doble: Històrico-medieval i de natura, per uns paratges emblemàtics i captivadors, corriols estrets, costeruts i pa-

noràmics que ens han endinsat una vegada més en aquesta Catalunya interior i veïna, en una població que sempre hem passat de llarg cap a la platja i on gairebé mai ens hi hem aturat, quan en realitat atresora bells paratges i sorpreses que encara ens queden per descobrir. ☺

la
cui-
na

La Secció de Gastronomia del Centre Cultural us proposa per aquests mesos una nova recepta boníssima i molt fàcil de preparar. Us animem a provar-la i esperem que us agradi molt i la repetiu en diverses ocasions.

Les persones interessades a participar en les activitats que organitza la secció gastronòmica, cal que es posin en contacte amb Pep Vall, al telèfon 973 310 150.

Lluç farcit de porros i gambes amb salsa de garnatxa

Recepta de:
Montserrat Florenza

Ingredients:

- 1 Lluç o cua de lluç
- 300 gr de gambes
- 2 porros
- 1 dl de nata líquida
- 1 dl de vi blanc
- 50 gr de mantega
- 50 cc d'oli
- Sal i Pegre

Salsa de Garnatxa:

- 1 ceba
- 1 Escalunya
- 50 gr de sucre
- 50 gr de mantega
- Sal
- 450 cc de Garnatxa

Preparació:

Netejar el lluç i treure les escates. Obrir el peix de dalt a baix i treure l'espina central i les laterals de forma que quedin dos llocs sencers i perfectes, sense espines, però amb la pell.

Farciment: saltar les gambes a foc viu amb una mica de mantega i oli. Retirar, deixar refredar i treure les closques. A la mateixa paella sofregir la part blanca dels porros tallada emincé. Ofegar i sense deixar que agafi color, afegir la nata líquida. Assaonar, afegir de nou les gambes pelades, donar-li un bull i retirar.

Lluç: untar amb una mica de mantega una safata que pugui anar al forn, col·locar un lloc de lluç, salpebrar i estendre pel damunt el farciment de porros i gambes. Tapar amb l'altre lloc de peix i abocar el vi blanc. Coure en el forn, ja calent a 180°C, durant uns 25 min. aproximadament.

Preparació: 40 min.
Cocción: al forn
Dificultat: fàcil

centre cultural de Tàrrrega

c. Les Piques, 1 · 25300 Tàrrrega

1968 · 2014

46 anys

Butlleta de Subscripció

Nom i cognoms		Soci:	
Domicili	Població	C.P.	
Província	Telèfons		
DNI	E-mail		
Número de compte: Banc o Caixa			
IBAN:	Ent:	Suc:	DC: Número de compte:

La quota serà de 20 € · Sereu atesos amb un correu de conformitat · Gràcies per la vostra subscripció.

m memòria històrica del Centre Comarcal de Cultura (II)

Text i fotografia: Josep Maria Martí Carnicer

Desembre de 1970 Primer aniversari de la fundació del Centre Comarcal de Cultura

El passat diumenge el Centre Comarcal de Cultura va celebrar el seu primer aniversari, organitzant diferents actes que es van desenvolupar durant tot el matí.

En l'habitual missa de deu del matí, van assistir els directius i amics del Centre, després de la qual i sota la Presidència del Sr. Alcalde es va inaugurar l'exposició de "Documents, Estampes i Goigs", instal·lada a les Sales del Museu. Tot seguit es va començar l'assemblea, presidida, també, per la nostra primera autoritat, acompanyant-lo també membres de la Junta Rectora del Centre, situant en lloc preferent als senyors que formen el Patronat de dita Institució.

L'acte es va iniciar amb la lectura per part del Secretari, Sr. Josep Saurina Perelló, de l'acta constitucional, que a més a més, hi figura una memòria explicativa dels motius que van induir a la fundació del Centre i Bases per les que es regeix. Va seguir la lectura de la memòria de les activitats desenrotllades durant l'any.

El senyor Manel Casanelles Roura, Administrador del Centre, va donar compte de l'estat econòmic de l'entitat, fent menció a les aportacions que en concepte d'obres havia fet l'Ajuntament, així com les que en forma de Cèl·lules de Col·laborador ha anat rebent el Centre.

El Sr. Saurina Perelló llegeix la memòria d'activitats del Centre Comarcal de Cultura. Presideix l'acte, la Junta Rectora i Patronat de la Institució.

Es va donar compte d'una ampliació de Seccions, encaminades a la coordinació de les activitats culturals amb la participació dels col·laboradors que vulguin inscriure's en els grups de treball i el referent a les relacions al localitats de la Comarca i altres Centres Culturals.

El senyor Pere Roig Escriba, Secretari Adjunt del Centre i titular del Grup Excursionista "O ara o mai", va informar de les activitats que està portant el Grup.

El senyor Josep Maria Segarra Malla, Vicepresident del Centre i Arxiver Municipal, va fer un breu resum de la importància dels documents que guarda

El Sr. Saurina Perelló llegeix la memòria d'activitats del Centre Comarcal de Cultura. Presideix l'acte, la Junta Rectora i Patronat de la Institució.

el nostre Arxiu Municipal, de les constants visites d'estudiosos i estrangers. El senyor Joan Tous Sanabra, va exterioritzar la forta emoció d'haver pogut aconseguir per la nostra ciutat unes dependències dignes pel nostre Museu. Després d'algunes intervencions, el senyor Josep Vall Roca, exposà els plans i projectes del Centre, per desenrotllar en un futur.

El senyor Ramon Novell Andreu, President Executiu de la Casa de Cultura, va resumir els parlaments, donant importància a l'obra realitzada, agraint al Sr. Alcalde el gran interès que havia posat en aquesta obra. Tot seguit es va procedir a l'entrega de credencials als membres del Patronat, essent obsequiades les senyores: Magda felip de Robinat, Teresa Felip de Trepat i Josefina Travesset de Gasol amb iguals rams de flors.

El Sr. Alcalde, Delfí Robinat Elías, va tancar l'acte, manifestant la seva satisfacció per tot el que s'havia aconseguit i que esperava molt d'aquesta Institu-

ció, va ressaltar que l'Ajuntament havia instituït el Premi de Pintura Ciutat de Tàrraga, del qual la primera convocatòria se celebrarà el proper mes de maig, entrant l'obra premiada a formar part de la col·lecció del Museu.

L'Alcalde, Sr. Robinat, fent donació de credencials als membres del Patronat i Junta Rectora.

Tots els parlaments foren molt aplaudits, tancant una forta ovació a les paraules del Sr Alcalde.

Va finalitzar l'acte amb un recital de guitarra a càrrec del jove Josep Maria Peroy Pérez que va interpretar obres de Coste, anònim, Villalobos i Tàrraga. En aquest recital hi va assistir molt jovent que va aplaudir amb molt d'entusiasme la magnífica interpretació.

Com a fi de Festa, es va celebrar un dinar de germanor, en el que podem ressaltar una representació de la ciutat de Cervera, de Lleida capital i de la Comarca, representada per l'Alcalde de Verdú, senyor Ramon Boleda, membre del Centre i col·laborador d'aquest diari. ☺

L'Alcalde, Sr. Robinat, fent donació de credencials

als membres del Patronat i Junta Rectora

Premis 17è CULTURÀLIA Tàrrega

Dissabte, 15 de novembre de 2014
a les 20:45 al **Teatre Ateneu**

Premi a la Persona

Jordi Castellà i Gené

Premi Comarcal

**Amics de l'Arquitectura
Popular**

Premi a l'Entitat

**Fundació Residència
Sant Antoni de Tàrrega**

Premi Targarí Fora Vila

Josep M. Ganyet i Cirera

Premi Intercomarcal

Mònica Terribas i Sala

ENTRADA GRATUÏTA

Posteriorment **Sopar - lunch** al **Local Social de l'Ateneu de Tàrrega** **Preu 25€**
Compra de Tiquets a Cistelleria Grau

Organitza

Col·laboren

**Cambra de Comerç
de Tàrrega**

